

„Det gamle og det nye“

Da vi var færdige med „Panserkrydseren Potemkin“, stod vi over for to brændende problemer: begivenhederne i Canton eller den sovjetiske landsby?

Begivenhederne i Canton udviklede sig hovedkulds, vi var ikke i stand til at organisere et filmarbejde. Den gunstige politiske konjunktur i Kina forsvandt igen. Vi blev nødt til at afstå fra det kinesiske tema.

Skulle det ikke være Kina, skulle det i hvert fald være et ikke mindre vigtigt, aktuelt tema – landsbyen.

En måned tilbragte vi så at sige med at „gennempløje landsbyproblemerne“. Vi blev talsmænd i bondespørgsmål. Overalt måtte vi aflægge besøg og tale med folk: i landsbyavisers redaktioner, i Folkekommisariatet for landbruget, i Den alrussiske fagforening for jord- og skovarbejdere, i Centret for statens kvægforædling, på Statens landbrugssyndikat, på Instituttet for eksperimentel biologi, på avlsdyrstationen, på landbrugsakademiet, i statsbrug, i avlsdyrbrug og i kollektive landbrug.

Vi gik rundt en hel måned.

Derefter begyndte litterære eftersøgninger på avisernes og tidskrifternes sider.

Det er filmens forpligtelse at gribe den forbløffede tilskuer i kraven og bydende stille ham ansigt til ansigt med et aktuelt problem. Men der er for mange temaer: komsomol i landsbyen, den kulturelle opbygning, landsby-korrespondent-bevægelsen³⁸, Kooperationen, den nye familie, ateistbevægelsen, kvindebevægelsen, isolerede sociale grupperinger, afskaffelse af kulakvæsenet osv.

Det første, vi sørgede for, var at udvælge en begrænset linie.

Denne linie er generallinien for det kommunistiske partis fjerde partikongres angående landsbyens kollektivisering.

Således opstod vores nye film om landsbyen, „Generallinien“.

Det er den første monumentalfilm, som er bygget på et materiale om landbrug og bønder.

Indspilningen af denne film er et forsøg på at gøre de *allermest grå og hverdagsagtige bondeproblemer*, som politisk og samfundsmæssigt er kolossalt vigtige, *til noget betydningsfuldt og interessant*.

Kamp. Man forestiller sig den i form af vajende bannere, geværmundinger, gungrende kavaleri,

sammenstød mellem stærke lidenskaber i hvert fald.

Men et sejrstog går ikke blot ad disse veje.

Det danske fodertrug. Æglægningskonkurrence, opvarmet stald, pløjning i forårssneen, et tykt lag fed gødning på den kollektivt bearbejdede jord, sammensvejsning i et artel.

Og resolutionernes, forordningernes, direktivernes vanemæssige, officielle terminologi får kød og blod, bliver til flokke af fede avlsdyr, til selvbindernes skramlen og traktorernes drønen.

Fra den store revolutionære kamps patos, fra oprørets flamme – til bondelivets hverdag, til kvægfolden, til mælkeartellets bogholderi.

Den opgave, vi stiller os, er at få folk til at forholde sig aktivt til disse diagrammer over stigningen i mælkeydelse og kartotekerne i kornselektionen, og til at agte dem.

Ikke nok med det.

Filmen i det borgerlige vesten agiterer for kærlighed til fædrelandet, gud og den ærlige handelsrejsende og rejser et mindesmærke for den „ukendte“ soldat.

Vi skal gøre vores store publikum forelsket i det ensformige daglige slid, i avlstysten, i traktoren, som kører ved siden af det udmarvede øg.

Kender man måske i vesten til vores mageløse resultater på den indre „fredelige“ front?

Perekop³⁹ kender man i vesten, men næppe den heroisme, som landbrugsrevolutionens „pionerer“ udviste under „de første angreb“.

Og vi selv? Tilskueren i byen? Ved han måske, hvad der foregår i kampen for høsten?

Kampen for det nye.

Begejstringen over opbygningens første sejre.

Kollektivbrug, hvor som i en dråbe vand den nye sociale æras umådelige horisont afspejles.

Timirjasev-landbrugsakademiet, hvor arbejdere og bønder studerer.

Anikov-forsøgsstationen – det eneste statslaboratorium i verden, der arbejder med forbedring af kvægracerne.

En bevidst opbygning af en formålstjenlig kvægrace. Enden på

hemmelighedsfuld trolddom. Afsløring af hemmeligheder om krydsninger på må og få... Endnu en guddommelig funktion er forsvundet.

„Vi klatrer op i himlen, jager alle guder væk“, sådan mumler hundrede forsøgs-marsvin.

„Giv os fornuftige forældre“, lyder det frem fra rugemaskinerne. Så megen fanatisme! Hvilken hengivenhed for sagen!

Den forædlede rug vokser, som er tilpløjet, mens der var sne.

Hvad med fremtiden... Nogle store kollektivbrug i Sibirien bliver i stand til at forsyne hele Unionen med korn.

Men hvad er det i sammenligning med den patos, som ligger i den kollektive centrifuge fra det først dannede artel.

Fra centrifuge til avlsdyr, fra tyr til traktor. Til to, til ti, til hundrede!!

Hvad er den patos, som lyder i et eller andet middelalderligt „Rolandskvad“ i sammenligning med dette?

Gid der vil blive tændt lys i vore tilskuers øjne ved synet af kollektivbrug-centrifugens blanke blikoverflade!